

Arrest

nr. 67 790 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 13 december 2010.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X, dient op 27 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 november 2010, met kennisgeving op 13 december 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2009 werd ingediend door :

B., S.Y.

nationaliteit: Ghana

geboren te Kumasi op 16.07.1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene verklaart dat hij uit schrik nooit eerdere procedures heeft gestart. Dit kan niet aanvaard worden als een verschoningsgrond. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.A.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (attest werkbereidheid, getuigenverklaringen), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.”

Op 13 december 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van/ de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op datum van 04.11.2010 (1) (2)

wordt aan B.S.Y.

geboren te Kumasi, op 16.07.1984,

van Ghana nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 12 januari 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij twee beslissingen aanvecht, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen dit bevel.

3. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn, voor de beroepen aanhangig gemaakt vóór 1 april 2011, nog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker heeft bij schrijven van 4 oktober 2010 (en van 8 november 2010-wat na datum van de bestreden beslissing blijkt te zijn) bijkomende stukken van werk toegevoegd, meer bepaald loonbriefjes. Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot dit argument van werk. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat het ingeroepen element (met name de loonbriefjes) niet weerhouden wordt als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoeker aangehaalde element in zijn aanvraag geenszins wordt beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

4.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

Volgens de verwerende partij beroept de verzoekende partij zich duidelijk op het criterium 2.8.A van de instructies, namelijk op de cumulatieve voorwaarden die stellen dat de verzoekende partij enerzijds 5 jaar ononderbroken in België dient te verblijven en anderzijds voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België dient te hebben gehad of hiertoe geloofwaardige pogingen dient te hebben ondernomen. Aangezien de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.A van de instructies, kan zij niet op die basis geregulariseerd worden. Het feit dat de verzoekende partij aangeeft dat zij uit schrik nooit enige poging om een wettig verblijf tot stand te brengen heeft ondernomen is geen verschoningsgrond. Bovendien betwist de verzoekende partij de motivering aangaande dit criterium niet.

De verzoekende partij roept de schending van de formele motiveringsplicht in, gegrond op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij meent echter dat de bestreden beslissing het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. De aanvraag wordt immers bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen. Daar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing aanvecht in haar verzoekschrift, kent zij deze motieven. Bijgevolg is voldaan aan de formele motiveringsplicht en is het middel niet ernstig.

Het voorleggen van loonbriefjes heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij wel voldaan heeft aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.A van de instructies. Indien de verzoekende partij op basis van haar tewerkstelling geregulariseerd wil worden, dient zij zich te beroepen op criterium 2.8.B van de instructies. Bovendien dient in die hypothese een behoorlijk ingevuld arbeidscontract te worden voorgelegd. De verzoekende partij laat echter na dit te doen, waardoor haar kritiek niet dienstig is. De bestreden beslissing heeft immers op correcte wijze geantwoord op de vraag van de verzoekende partij.

Daar de verwerende partij enkel rekening kan houden met de elementen waarvan zij op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis heeft of kan hebben, kan zij de bijkomende stukken die werden overgemaakt op 8 november 2010, zijnde 4 dagen na de bestreden beslissing van 4 november 2010, niet in overweging nemen.

De nota luidt als volgt:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat hij bij schrijven van 4 oktober 2010 bijkomende stukken van werk heeft toegevoegd, meer bepaald loonbriefjes en stelt dat de beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich duidelijk beroept heeft op criterium 2.8.A, namelijk op een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België, vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België hebben gehad of geloofwaardige pogingen hiertoe hebben ondernomen.

Verzoeker heeft hierbij melding gemaakt dat hij uit schrik nooit enige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Aangezien verzoeker niet voldoet aan één van de voorwaarden gesteld door criterium 2.8.A, kan hij derhalve niet op die basis geregulariseerd worden. Bovendien wordt de motivering aangaande criterium 2.8.A die voorzien is in de beslissing niet door verzoeker betwist.

Waar hij meent dat er geen rekening werd gehouden met de loonbriefjes die hij heeft bijgevoegd, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat het voorleggen van loonbriefjes niet tot gevolg heeft dat verzoeker plots voldaan heeft aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.A. hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker, indien hij op basis van zijn tewerkstelling geregulariseerd wilde worden, zich had moeten beroepen op criterium 2.8.B van de instructies. Bovendien, voor wat het criterium 2.8.B betreft, dient een behoorlijk ingevuld arbeidscontract te worden voorgelegd, wat verzoeker niet doet. Zijn kritiek is derhalve niet dienstig. De bestreden beslissing heeft immers op correcte wijze geantwoord op de aanvraag van verzoeker. Bovendien kan verwerende partij enkel rekening houden met elementen waarvan zij, op het moment dat de bestreden beslissing, kennis heeft of kan hebben. De beslissing dateert van 4 november 2010, waardoor er geen rekening kon worden gehouden met bij komende documenten die werden overgemaakt op 8 november 2011.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

'Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;'

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig.”

4.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en criterium 2.8.A van de instructies, en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar zij niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A van de instructies, op grond waarvan zij tot verblijf in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemachtigd wil worden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu vraagt de verzoekende partij in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 november 2009 de toepassing van criterium 2.8.A van de instructies als grondslag voor haar regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag bevat het *“typeformulier Regularisatieaanvraag”* waarin de verzoekende partij het criterium *“Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”*, zijnde criterium 2.8.A van de instructies, heeft aangekruist, en niet het criterium *“Werk + duurzame lokale verankering”*, zijnde criterium 2.8.B van de instructies. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond, omwille van het feit dat de verzoekende partij vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf in België gehad heeft en ook geen geloofwaardige poging hiertoe heeft ondernomen.

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies vraagt door in het typeformulier het desbetreffende criterium aan te kruisen, dient ze te weten dat ze dient te voldoen aan de voorwaarde van een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en had ze bovendien voor 18 maart 2008 moeten genieten van een wettig verblijf of had ze een geloofwaardige poging moeten ondernemen om een wettig verblijf tot stand te brengen. De verwerende partij heeft, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria, meer bepaald van criterium 2.8.A, heeft gevraagd.

De verzoekende partij toont echter niet aan dat ze voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of daartoe geloofwaardige pogingen heeft ondernomen en voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A van de instructies. Het overmaken van loonbriefjes, deels voor en deels na de bestreden beslissing, toont nog niet aan dat de verzoekende partij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of daartoe geloofwaardige pogingen heeft ondernomen en aldus aan (één van) de voorwaarden voor regularisatie op grond van criterium 2.8.A van de instructies voldoet.

De Raad dient zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Met stukken die niet aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad geen rekening houden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de loonbrieven betreffende de maanden augustus en september 2010 heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de beoordeling van criterium 2.8.A is dit gegeven evenwel niet relevant, omdat deze brieven niet aantonen dat de verzoekende partij voor 8 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of hiertoe geloofwaardige pogingen heeft ondernomen. De loonbrieven zouden elementen kunnen zijn om de duurzame lokale verankering van de verzoekende partij in de zin van criterium 2.8. van de instructies aan te tonen, maar de duurzame lokale verankering wordt in casu niet verder onderzocht aangezien de verzoekende partij niet aantoonde dat zij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf in België tot stand te brengen of een dergelijk wettig verblijf heeft gehad. Doordat de verzoekende partij het criterium 2.8.B niet aankruiste op het typeformulier, diende de verwerende partij dit criterium niet te onderzoeken ook al voegde zij loonbrieven aan haar aanvraag toe. Argumenten betreffende dit criterium kan zij thans niet op dienstige wijze aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN